

Світ зболеної душі

Нова збірка поезій рівненської поетеси Любові ТЕРЕШКО «У вирі дум осінньої пори» – це світ творчих переживань її зболеної душі. Вірші проникливі, чуттєві, торкаються глибинних струн душі людського ества, що виростають на тлі роздумів та філософського осмислення невичерпних таємниць і багатств природи, життєвих цінностей і власного пережитого досвіду.

Таку оцінку дав поезії у передмові до книги своєї колеги, яка нещодавно вийшла у місцевому видавництві «Волинські обереги», відомий поет, професор Рівненського державного гуманітарного університету Богдан СТОЛЯР-ЧУК. А інша її колега – кандидат філологічних наук, доцент цього ж вузу Людмила ЛУК'ЯНИК – зауважила, що авторка тонко і глибоко відчуває красу і мудрість поетичного слова. Як на мене, ним гранично чітко і правдиво подані думки, вони визначають увесь подальший зміст її емоційних творів. Вони суголосні моїм думкам, моєму світобаченню. Я порівняно недавно відкрив для себе поезію рівненської поетеси Любові Терешко. Відкрив і не шкодую, що став шанувальником її яскравого, багатоголового слова, в якому вміщується свіжість думки, філософія сьогодення. Авторка по суті продовжує розвивати теми, присвячені людському духу, моральним цінностям, красі і величчю природи, які започаткувала у попередніх збірках поезій «У полоні роздумів своїх...» (2018 р.), «Осінні струни душі» (2019 р.), «Світло любові» (2019 р.), «Життя – це любов і його оберт» (2021 р.).

Гортаючи нову книгу, я вкотре переконався, що Любов Терешко, навчаючись у класиків, прагне віднайти свій стиль, свою манеру письма. Вона намагається уникати дидактичних повчань, менторського тону, абстрактного філософствування. Як правило, кожен твір починає одразу і по суті, як, для прикладу, вірш «На схилі літ»:

*Стерплю образи, зрозуміло,
Я їх у серце не впушу,
Собі залишу гарну мрію,
А своїх недругів прощу.
Я ще не дам себе зламати,
Стежину долі дотопчу!
Не буду милості чекати,
Про немочі свої змовчу.*

У цих, на перший погляд, коротких образах поетеса осмислює пережите, робить наголос на тому, що вона сильною волі людина і їй під силу будь-які виклики. Намальована картина – цілком реальна, з нею не раз зустрічаємося в повсякденних буднях, тому зображена по-особливому відверто й спонукає до роздумів.

Багатогранність життя відтворюється поетесою у віршах «Час розсудить», «Метушня», «Шануймо життя», «Про старість» та багатьох інших, в яких розкриті найрізноманітніші нюанси радості й печалі, глибокі почуття кохання, що переростає у велику любов, котра робить людину духовно багатого або навпаки бідною. Творча душа Любові Володимирівни спалахує вогнем, коли доторкається до споріднених її душі

натур. Вона милується людьми із позитивною енергетикою, любить спілкуватися як із живими, так і з тими, хто полишив цей світ. До слова, у вірші «Моя правда», присвяченому пам'яті покійного чоловіка Миколи Арсеновича, поетеса говорить:

*Іду до Тебе завжди
за розрадою
У смутку, слабкості,
а чи весна
Встає у повний
зріст із правдою,*

*Що все прекрасне у житті мина...
Звучить в ній наша пісня лебедина,
Про найдорожчі весняні дари,
Що дорога в житті є кожна днина,
Бо щастя лиш триває до пори...*

Поетеса зуміла в кількох рядках передати те, що їй болить, возвеличити дорогу серцю людину, яка досі заворожує і змушує забувати все незначне й дургорядне. Своє особистісне ставлення до життя Любов Терешко сформулювала такими словами:

*«Життя – це незбагненне читиво,
Привабливо цікаве чи сумне.
Нам Бог дарує таємниче диво,
Маємо бути вдячними за все».*

Просте, але, на диво, свіже, оригінальне письмо Любові Володимирівни заслуговує, щоб його не цитувати, а читати. Її поезія земна, реалістична, вона дає сили для життя, окрилює, надихає і підносить. Яскраве свідчення цьому – п'ята збірка «У вирі дум осінньої пори», яка, маю надію, буде не останньою. Отож побажаємо їй творчих успіхів!

**Микола КРИВИЙ,
член Національної спілки
письменників України**